

Burro!

A veure, recopilem:

- Pràcticament no comporta cap mena de càlcul o d'estratègia que estimuli la intel·ligència;
- La finalitat és acabar penjant un insult a tots els jugadors menys el que guanya;
- Es crida moltíssim: si parles fluixet segur que perds;
- Si la taula no és perfectament rodona o quadrada es generen agravis comparatius irresolubles;
- Amb una mica de sort et poden fracturar la ma d'un cop sec;
- S'elimina sense pietat al desgraciat o desgraciada que més sovint arriba l'últim;
- El nerviosisme i excitació que provoca fa que el cor et bategui a dos-cents per hora;
- Quasi segur que puja la tensió i el colesterol...

En definitiva, és un joc agressiu, competitiu i discriminador com pocs. Absolutament incorrecte. Impropi de persones civilitzades com nosaltres. Una vegada vam ensenyar aquest joc a la Mounina, una mestra saharahui, i quasi es desmaia de l'ensurt.

I tanmateix, aquest joc ens fa riure, crea bon rotllo (excepte als mal perdedors, però aquests no tenen remei...) i, què vols que et digui, va molt bé per "desengrasar" després d'un joc més intel·lectual i de càlcul fi, com el set i mig o el continental, el cinquet...

És el joc de cartes més bèstia i més ximple que hi ha. Però ens agrada, i tornem a jugar cada tarda de Sant Esteve, per fer baixar els canalons. Què hi farem! La carn és dèbil. Sobretot la de la ma *matxacada* sota una pluja d'altres mans que semblen pedres. De fet, la Mounina de seguida es va posar a jugar amb nosaltres, i ens va ensenyar com es deia burro en bereber.

A mi m'agraden els jocs en que es guanya i es perd, sense més històries. Jocs per planificar venjances fredes, o potser no tan fredes. Jocs per fer conxorxa entre uns quants i anar a enfonsar un altre en la més absoluta misèria. Jocs en què la broma i el riure formen part de totes les estratègies, si en tenen, i sinó, també. Riure si guanyes i riure si perds. Per cert, com es pot jugar a guanyar i a perdre sense riure en algun moment?

Bé, si que recordo una vegada en què perdre no em va fer tanta gràcia. Em va fer pensar. La meva filla tenia sis anys i em va guanyar al memory. Ràpidament vaig buscar un mirall: tenia més canes? més arrugues? Perdre al memory em va col·locar al lloc de maduresa (progressiva decadència de les funcions mentals) que em tocava. I d'això fa una pila d'anys!

Per això va bé jugar al burro. Per riure's d'un mateix, de les pròpies *neures*, de l'obsessió de ser el millor, arribar el primer, acabar abans... Posa un burro a la teva sobretaula. Sempre serà millor que la *salsa rosa*.